

„Jeg har min Plads i Ambulancen. Den giver mig foreløbig Beskæftigelse nok.“

Torben Dihmer nikkede.

„Du har Ret; det Synspunkt forstaar jeg! ... Ja, Menneskeslægten er syg, — afsindig. Hvad jeg i disse ti Maaneder har været Vidne til i tre Verdensdele, har bestandig mindet mig om den uhyggelige Rastløshed, hvormed en gal Mand arbejder paa sin egen Ødelæggelse. Jeg er overbevist om, at vi staar foran en Verdens-Katastrofe. Hele denne forcerede Kraftudfoldelse, som alle Nationer er saa stolte af, denne vanvittige Produktionsfeber, der ikke svarer til noget naturligt Behov, — det maa være et dødsdømt Samfunds sidste Krampetrækninger. Jeg forstaar ikke, at ingen andre føler det paa samme Maade. Een er der jo forresten — det er sandt, — du maa vel næsten kende ham, Asmus? En Distriktslæge paa Fyn, Povl Gaardbo.“

„Ja — hvad han? Er det hans taabelige Skriverier, du er kommen ud for?“

„Taabelige? ... Jeg finder dem tværtimod meget fornuftige.“

„Ja, naturligvis!“ udbød Asmus og gik i Forbitrelse ud paa Gulvet. „Hos en Kvaksalver maatte du havne tilsidst! Det forstaar jeg nu! Men det vil jeg sige dig, Torben, at opgiver du ikke dine forrykte Selvmordsplaner ... ja, det nytter ikke, du protesterer! Jeg kalder dem saadan —!“

Torben havde nu ogsaa rejst sig. Han stillede sig foran Vennen med Hænderne paa hans Skuldre.